

Kyrkjeblad

Nr. 2

Februar 1971
1. årgang

FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

INNHOLD:

Andakt

Til vitring

Ungdomsarbeid i Breim

Unge Heimar-arbeid på Sandane

Hans Nielsen Hauge-jubileum

Hans Nielsen Hauge i Gloppen

Fastetida

Ten Sing

Kjære born

På veg til Etiopia

Frå kyrkjebøkene

Kunngjeringar

Treng vi Gud?

Det er visst grunn til å spørje slik. For mange synest ikkje å ha bruk for han lenger. Og tenkjer vi på kor trygt og godt vi kan ha det i vår tid, så er det kanskje ikkje så underleg om mange finn at dei ikkje treng nokon Gud. Vi har sikker og veksande inntekt. Vi har vakre, trivelege og praktiske heimar å bu i. Vi har radio og T.V., som dagleg gjev oss rikeleg underholdning. I fritida elles kan vi velje mellom ulike tilbod. Vi har familie, slekt og vener å kose oss saman med. Vi har feriar å sjå fram til. Vi har....

Var det nokon som nemnde sjukdom og alderdom? Men kjære, – vi har då lækjarar, medisinar og sjukehus. Vi har trygder og folkepensjon og dertil livsforsikring.

Kva skal vi då med Bibelen på nattbordet? –

Ein eller annan stad har eg lese om ei vevkjerring som sat og såg på nettet som ho hadde spunne. Trådane var knytte saman i eit fint mønster, ferdige til å ta imot flugefangsten. Brått fekk ho auga på ein tråd som strekte seg frå nettet og opp til grcina over. Den tråden høyrd liksom ikkje med til nettet. Den tente då ikkje til nokon ting! Og så før vevkjerringa opp og reiv av denne tråden. Vi skjønar kva resultatet blei. Når beretråden blei kutta av, ramla heile det fine nettet saman.

Dei mange goda som byr seg fram til oss i velferdssamfunnet, er viktige trådar i vårt livsmønster. Vi har all grunn til å glede oss over dei. Vi ynskjer oss ikkje attende til tyngre tider. Men dersom vi finn at bibel og bøn, kyrkjegang og nattverdbord ikkje passar inn i vårt moderne livsmønster, er det grunn til å stanse opp og tenkje seg om.

Du er vel ikkje i ferd med å rive av beretråden i livet?

I første kapitlet i Romarbrevet talar Paulus om «menneske som hadde bytt bort Guds sanning med lygn, og som æra og dyrka skapningen i staden for Skaparen...» (Rom. 1, 25.) Og så viser han vidare korleis denne grunnskaden fører til at heile livet blir forvrengt. Synda straffar seg med meir synd. Nettet rasar saman. Medan det enno er tid, så hører Jesu innstrengande oppmoding: «Søk først Guds rike og hans rettferd...!»

Asbjørn Gjengedal.

Til vitring

Redaksjonsnemnda har inngåande drøft spørsmålet om korleis kyrkjebladet vårt bør vere – og har teke avgjerd om ein del.

Formatet skal vere som desse to første nummer, og så langt vi maktar det, skal det nyttast same gode papiret. Vi skal ta sikt på 10 nummer i året og vanleg med 16 sider. På siste side skal kunngjeringar av gudstjenester og møte få sin faste plass. Vi vil be organisasjonane våre om å sende melding til redaksjonen innan 15. i månaden om dei tilskipingar som eventuelt skal vere med. Bladet vil normalt bli sendt ut ca. 22. i kvar månad. Andre sida i kvart nummer skal nyttast til andakt, tridje til orientering frå redaksjonen og andre. Nest siste sida skal gje utdrag frå kyrkjebøkene om døpte, vigde og døydde. Så langt plassen tillet det, vil denne sida også verte nytta til statistiske opplysningar av anna slag og til melding frå kasseraren om innkomne bladpengar med oppgåve over kven som har betalt kva.

Når det gjeld førstesida – presentasjonssida – har nemnda kjent seg usikker og har ikkje teke avgjerd. Dette nummer vert prenta med same forside som første nummer og som vi hadde på alle num-

mer den tid vi hadde kyrkjebladet for 25 år sidan. Det er tvillaust stil over denne forsida, og ho gjev bladet eit karakteristisk og lett kjenneleg utsjåande og også eit naturleg høve til oversyn over innhaldet. Alternativet er å ha eit bilet på forsida, skiftande frå nummer til nummer, – og då helst såleis at biletet seier noko meir enn berre det som reint biletleg vert attgjeve. Av fleire grunnar er dette eit godt alternativ. Det gjev høve til eit variert og skiftande utsjåande, og eit godt bilet vil klårt vere ein blikkfangar, jamvel om det spelar liten rolle for eit blad som ikkje er meint til laussal. Det vil visseleg også i mange tilfelle hende at ein på forsida kan få plass til cit bilte med særleg innhald og med ein storleik som vanskeleg kan plasserast inne i baldet.

Nå treng ein sjølv sagt ikkje velje eit alternativ som ubryteleg regel gjeldande for alle nummer. Vi kan skifte etter som det høver. Men redaksjonsnemnda lyt likevel kome fram til avgjerd om sjølvé prinsippet. Difor vil det vere velkome om cinkvan gjer seg opp meining om dette og vil gje uttrykk for det andsynes redaksjonen.

Om innhaldet i bladet utover det

som før er skrive, er det ikkje godt å seie så mykje. Det seier seg sjølv at vi lyt freiste å halde bladet på så høgt plan som mogleg, men også med så variert innhald som mogleg. Det er meint som ein reiskap i arbeidet i kyrkjelydane, og vi vonar at det vil kunne vere med på å auke og intensivere innsatsen og gjere den stadige verksemda meir effektiv. Vona vår omfattar også dette – at det skal kome innlegg av ymse slag både frå kyrkjelydane her i prestegjeldet, frå ut-

flytte bygdefolk og gjerne frå andre.

Alle heimar i prestegjeldet skal få bladet tilsendt. Dei som vil ha bladet sendt til andre – innanlands eller utanlands – må gjere vel å gjie melding om det.

Så litt om finansieringa av bladet. Gjer vel å sende høveleg beløp snarast mogleg til kassaren – kommunerevisor Johs. Klungrehaug, 6860 Sandane. Utgiftene løper på, og vi skulle gjerne kunne dekke rekningane etter kvart.

Ungdomsarbeid i Breim

Breim kristelige ungdomslag er av dei yngste NKUF-laga i Nordfjord, berre 38 år gammalt, og Breim ungdomsklubb har ikkje fylt 5 år ennå.

Arbeidet i desse avdelingane er drive på tre plan: Klubb og lag arbeider saman om det vi har kalla Ten Treffa. Dette er samlingar for ukonfirmert ungdom, og målet er å ha møte annakvar veke i vinterhalvåret. Siste året hadde vi såleis 13 møte for slike. Her driv vi med litt spel, litt leikar og tevlingar, ei enkel servering, og vi sluttar alltid av med andakt. Stundom syner vi film eller lysbilete. På desse møta har vi gjerne frå 15 til 30 unge.

Ungdomsklubben tek mest sikte på å nå konfirmert ungdom. Lei-

inga av klubben, planlegging og skiping av møte og festar er heilt overlate til dei unge sjølle, men det er valt ein kontaktmann mellom klubb og lag. Res. kap. Gjengedal er slik kontaktmann no. Programmet er skiftande; somme av dei unge spelar eit instrument, elles er platespelaren og stereoanlegget ofte brukt. Sketsjar og tevlingar er med. Stundom har ein tilreisande talar eller andakthaldar, men dei unge held og andakt sjølle. Deltakartalet varierer, men er oftast svært godt. På siste klubbmøtet var det såleis ca. 70 unge. Då hadde klubben rett nok vitjing av ungdom frå Gloppepen. – Stundom vitjar klubben i Breim andre klubbar eller lag, og til vinterungdomsstemna på Eid og

til sommarstemnene plar det gjerne reise fleire personbilar med fullt lass.

Den største opplevinga klubbmedlemene hadde siste sommar, var nok turen til landsmøtet i Stavanger. To ni-setes bilar og ein mindre reiste i eitt følgje. Av dei som var med, var 8 frå Breim, og dei hadde festlege dagar i Stavanger, trass regn og ruskever. Dei la heimvegen om Kristiansand og Søndesdal-Røldal-Hardanger, tilbake til Nordfjord. Også dei ukonfirmerte har sine utfærder. Såleis var ni 13-14-åringar på gute- og jentelcir på Nesholmen i sommar. Dei som er eldre, reiser gjerne på påskeleiranane. I 1970 hadde klubben 14 møte og festar og like mange styremøtc.

Hovudlaget har no mange eldre medlemer, og desse står ungdomsarbeidet både med arbeid og med pengar. Laget skipar dei fleste opne festane, siste år seks slike festar pluss fem filmkveldar og tre vanlege medlemsmøte. Også mange som ikkje er medlemer i klubb eller lag, har synt godvilje og offervilje, og har gjerne teke sin tørn i matsal og kjøken. Utan deira hjelp, ville

det blitt for mykje å stri med for medlemene.

Både lag og klubb har heilt frå starten halde til i Breim bedehus, som Breim Indremisjon står som cigar av. At vi har ein så vakker og god arbeidsplass, har hatt umåteleg mykje å seie. Så har då òg dei unge blitt glade i dette huset, og dei har viljig vore med i arbeidet for å skaffe utstyr til kjøkenet og til programarbeidet.

Vi hugsar tunge og vanskelege tider i det kristelege ungdomsarbeidet, og når vi så får oppleve nye tider med vokster og framgang, veit vi at dette er frukt av omsut og arbeid og forbøn av dei som gjekk føre oss. Vi har grunn til å vere takksame, og vi har grunn til å vere audmjuke. For eitt klagemål melder seg ofte: Vi når ikkje alle. Likevel: Vi vil gjerne halde fram. Vi er viljuge til å ta i bruk dei middel som til kvar tid kan setje oss i kontakt med dei unge så vi dermed kan nå dei med evangeliet. Og det er vårt ønske at det må lukkast å halde opp eit miljø som står i samsvar med dåp og opplæring, og konfirmasjon. S. A.

Unge Heimar

Når det generelt er snakk om unge heimar, ser ein gjerne føre seg desse ungdomane som ein dag stod for altaret og lova kvarandre å fylgjast å gjennom livet, og fekk Guds signering med seg inn i det nye som låg framfor.

Men den nye situasjonen som dei unge kjem i når dei går inn i ekteskapet, er langt frå problemfri.

Dei fleste av desse unge kjender nok sitt ansvar for den heimen dei skal bygge i lag og vil gjere den både lun og god for seg og sine.

Likevel artar ofte mange ting seg på heilt annan vis enn dei på førehånd hadde tenkt seg.

Dei unge heimane treng difor hjelp og rettleiing, og her har kyrkja sett sitt ansvar.

Begrepet UNGE HEIMAR er nok ennå i mange kyrkjelydar ukjent, men denne nye arbeidsforma har – der den er teken i bruk – vist seg å vere ein effektiv måte å kome unge ektepar til hjelp på.

I Vereide kyrkjelyd har det nå vore drive eit aktivt Unge Heimar-arbeid dei siste åra. Og det har vist seg at nettopp denne arbeidsforma er den rette når ein tek sikte på å nå denne spesielle gruppa innan kyrkjelyden.

Det er gledeleg å sjå kor mange som kjem når Unge Heimar byd inn til samkomme. Gildt er det også å sjå at unge ektepar frå andre kyrkjelydar i prestegjeldet vårt finn vegen. Men det er plass for enda fleire kvar dei så kjem frå.

Med liv og lyst går også den nemnda som står bak arrangementa, inn for oppgåva.

Omtanke og oppfinnsamheit gjer at kveldane alltid vert interessante og gjevande for oss som kjem. Og at unge ektepar får svar på problem som melder seg, er tvillaust, når ein ser dei mange emne som er tekne fram av kyndige foredragshaldarar. For å nemne nokre få: «Barn og tryggleik», «Vi bygger ein heim», «Faktorar i barnets miljø, viktige for den psykiske helse», «Familien i Bibelens lys», «Kunst i heimen», «Konfirmasjon – eit velkome eller eit farvel», «Ekteskapets mentalhygiene».

Og gjennom det heile på desse Unge Heimar-samkomene merkar ein alltid klårt siktemålet: Å peike på Kristus og å føre det unge ekteparet fram til ei levande kristentru – den aller største hjelp for oss alle i ei problemfylt tid.

D.

Hans Nielsen Hauge-jubileet 1971

Den Norske Kyrkja med alle organisasjonane våre skal vere samla i år om eit særskilt viktig jubileum. Tredje april er det 200 år sidan Hans Nielsen Hauge vart født i Tune i Østfold. Han døydde 29.3. 1824.

Etter opptak frå bispedømmet 1968 har ein komité vore i arbeid med planlegging av jubileet, og siste bispedømmet sa seg samd i at dette jubileet bør høgtidast i kyrkjer og bedehus søndag 28. mars og deretter følgjande søndag. Som de ser av kunngjeringane, vil vi ha jubileumsgudsteneste med offer 28. mars i Gimmestad og Hyen, og

4. april (Palmesøndag) i Vereide og Breim. Det som kjem inn i offer i kyrkjene og ved andre tilskipingar skal gå til ei H. N. Hauge-minnegåve, og den skal nyttast til å få reist eit verdig monument i Oslo, og elles til utdanning av forkynnara og leiarar. Bilethoggar Sig. Nome har alt arbeidt ei tid med monument-idéen.

Minnegåva har desse konti: Postgirokontor 20 92 58 og bankgiro 6034.20.01680.

Gud har velsigna det norske folket gjennom H. N. Hauge. Lat oss nå be om at Gud på særleg vis får velsigne oss gjennom jubileet.

Joba.

Hans Nielsen Hauge i Gloppen

I samanheng med rettssaka mot Hauge i 1804–05 kom det skriv til dåverande sokneprest i Gloppen, Peder Pavels, med ymse spørsmål. Det var amtmannen som sende skrivet, og han var pålagt å få nærrarc greie på korleis Hauge hadde gått fram mellom anna her i prestec-

gjeldet. Pavels sende svar 25. aug. 1805 og fortalte om Hauge sine vitjingar og om verknaden av dei. Om haugevenene i Gloppen gjev Pavels eit vitnemål som seier mykje:

«I Henseende til contribution av vellyndere, da siges der at enhver av disse skal være villige at

yde deres siste skjerv, – nogle skal have pantsat sine jordebruk for at kunde forstrekke penge.

Jeg forestillede een, som havde forstrakt 100 riksdaler, – det meste af hvad han eide – at det dog var usikkert og voveligt at betroe sine Midler saaledes ud, men han menede ethvert annet sted var det ikke mindre.»

Etter det ein kan skjøne var Hauge første gong i Gloppen i 1799. Då var han og «lydde messe» i Vereidskyrkja ein preikesøndag. Etter preika steig Hauge opp på ein Stein nede i fjøra og tala til kyrkjelyden. Soknepresten, Johan Widing Heiberg (hr. Jan) kom også til og stod og hørde. Det vert fortalt at då Hauge slutta talen sin og steig ned av steinen, sa Heiberg: «Dette er det ikke sammenheng i. Følg mig, sognebørn.»

Korleis det hadde seg at Hauge kom til Gloppen i juli månad 1799, veit vi etter måten lite om. Men Gunnar S. Fitje har interessert seg mykje for det spørsmålet og fortel at han hørde fra Jakob Rørvik, Anders E. Rønneklev og R. Sæterlid at Hauge hadde kome fra Eikefjord, over Svarthumle og Ramsdalsheia til gamlestølen i Eimhjellen og til Eimhjellen, der han hadde samling i Nestegarden hjå Nils Karsteinson. Derifrå skal han ha gått vidare til Aa og tala til folket i Erke-Ola-stovene der. Fitje seier også at han har hørt at Hauge på denne turen hadde reisefølge med Kristian Simenson Aa, som den gongen berre var 21 år gammal. Venteleg var det alt på denne turen at

Kristian Aa vart alvorleg vakt og vart den første lekprækaren i Nordfjord. Om han er det skriv ein god del, og han har eit mykje godt ettermåle.

På førejulswinteren i 1801 var Hauge på andre turen sin hit. Det eksisterer såleis eit brev frå han som er dagsett 1.11.1801 på Reed i Breim. Frå Gloppen drog han nordover og kom til Trondheim. Der kom han opp i vanskår og vart send sørover frå lensmann til lensmann. Men til slutt fekk han fare fritt og nådde Gloppen igjen sommaren 1802.

Vi veit ikkje kor lenge Hauge var i Breim og også lite om verksendia hans der. Men venteleg heldt han til på Kristenbruket. Gamle Kristen Reed fortalte at han som gutunge hadde hørt far sin fortelje at mor hans, Kari, som var fødd på Kristenbruket, ofte hadde fortalt om Hauge. Ho var fødd i 1807 og hadde venteleg det ho fortalte frå bestefar sin, som var postopnar.

I Gloppen heldt Hauge seg mykje på Hyeneset. Gunnar S. Fitje fortel at Hauge der tok inn hjå Ola Jonson, som var frå Seime i Breim. Til for ikkje så lenge sidan stod det ei gammal stove på Hyeneset. I denne hadde Hauge halde møte. (Den skulle vi eigenleg hatt på Nordfjord Folkemuseum.) Og at han vann seg særsla mange vener på Nesjane (gardsane Kvitenes, Hestenes, Eikenes, Skjerdal, Kleppenes, Osmundnes og Hyenes), veit vi for visst. Trygt kan ein vel seie at folket i denne gronda heilt fram til i dag har vore prega

«Brød for verden»

Ved inngangen til fastetida har Kristen Nødhjelp bede oss vere med i ein landsomfattande gjevaraksjon. Det er femte året på rad at denne effektive hjelpe-organisasjonen gjennomfører ein slik fasteaksjon under mottoet: «Brød for verden.» Kvart år har aksjonen vakse i omfang og i talet på innkomne kroner. Det er all grunn til at denne voksteren skal halde fram.

La oss difor selje ei bøsse til Kirkens Nødhjelp på bordet i fastetida, og såleis dele med vår neste

som er i naud. Ei dagleg gave på bøssa er med å gje fastetida meinung. Då blir det «faste for vår neste».

Bøsser kan cin få i kyrkjene i byrjinga av faste-tida, og elles med prestane. Vi vil òg prøve å spreie dei på annan måte. Ved gudstenesta palmsøndag eller ved fyrste høve etterpå kan bøssene leverast, eller innhaldet sendast direkte til Kirkens Nødhjelp, Kirkegata 5, Oslo I, postgiro 500 281.

Red.

Av berre det brød som gror på jord
kann menneska ikkje liva.
Det livande brød er Herrens ord
som livet i Gud kan giva.
Som manna det fell i hungrig hug,
so hjarta av lyst må biva.

Var heile Guds jord eit åkerland,
ein hage kvar haug og sletta,
um korn kunde gro som havsens sand
og frukter på fjellind spretta.
um steinen i oydemark var brød,
det ei kunde hjarta metta.

på ymse vis av hauge- og haugianar-rørsla. Det same gjeld tvillaust også Hyen, der både Hauge sjølv og dei venene han vann seg, har sett djupe spor etter seg.

Den gjerning Hans Nielsen Hau-

ge fekk gjere i Noreg, var visseleg ei Guds gjerning i folket vårt. Så var det også i Gloppen. Vi har grunn til å vere Gud og mannen djupt takksame.

Johnny Bakke.

Kyrkjebladet har bede om å få ei orientering om denne nye arbeids-forma som er kalla «Ten Sing», og seier takk for det som er kome.
red.

Ten Sing – kvifor, kva, korleis?

Ten Sing er noko ubestemmeleg i namnet, ein berre markerer at det har med tenåringar og sang å gjere. Det er etter kvart blitt ulike typar Ten Sing-grupper, og etter å ha sett nokre av dei på TV-skjermen, hørt og lese om dei, sit mange med det inntrykket at det rår ei forvirring omkring kva innhald dei står for. Når det er blitt så mange typar, kjem det av at det er noko smittande populært i slik frisk ungdomsaktivitet i sang og musikk, så idéen skyt nye greiner som vik av frå det vanlege. Det som blir sagt vidare i denne artikkelen, gjeld Ten Sing slik vi kjenner det i det kristelige ungdomsarbeidet.

Kvifor eit Ten Sing-arbeid?

Den Norske Kyrkja er ei folkekyrkje med full rett ut frå medlemskap og dåpspraksis. Knapt 3-4 % av det norske folket står utanfor. Det som er det urovekjande, er at det er mindre enn halvparten av folket som verkeleg er knytte til kyrkja i ein aktiv samanheng i kyrkjelyden. Dei unge synest vere dei som aller minst søker inn i lag og lyd, men blir i staden dregne bort i all den straum av tilbod og aktivitetar som fører

på andre vegar. At dei unge vert kyrkjeframande endå i si eiga heimi-bygd, er vondt å merke for dei som har kyrkje og kristendom kjær. Ein tanke på at mindre enn 10 % av dei unge er å finne i kyrkja, bortsett frå heilt spesielle tilskipingar, vil kjennest som ei smerte, og er ei enorm utfordring til innsats. Det gjer at nye arbeidsformer blir tekne i bruk, – former som ein finn kan skape ny kontakt.

Kva er Ten Sing-arbeidet?

Arbeidsforma er så ny her til lands som frå 1967. Etter å ha hørt og sett dei utanlandske gruppene som gjekk under namnet Sing Out, blei det sett i gang eit eksperimentarbeid i Bergen, under leiing av pastor Kjell Grønner, knytta til Norges kristelige Ungdomsforbund. Etter at denne Ten Sing-gruppa hadde vore med på TT (Tenåringstreff) i Sandefjord året etter, spreidde interessa seg med ungdomane som reiste heim att til ulike kantar av landet. Berre innan denne organisasjonen er det no over 30 Ten Sing-grupper med om lag 2500 unge. Slike grupper er registrerte som ungdomsklubbar med spesiell arbeidsform.

Korleis arbeider ein Ten Sing-klubb?

Ein slik klubb er open for all ungdom, berre med avgrensing i alder. Dei unge får utfalte seg med den store interessa dei fleste av dei har for sang og musikk. Den spesielle typen musikk dei unge er opptekne av, er ei utfordring til repertoaret og forma som skal nyttast i klubben. Gjennom ei kristen leiing vil ein få ned det beste i frisk sang og musikk som dei unge kjenner seg heime i. Gjennom dette vil ein skape eit godt ungdomsmiljø, som samstundes er ope og retta mot den kristne bodskapen. Desse unge kan då gjennom ungdomsgudstenester og andre tilskipingar knytte kontakt med slike ein sjeldan eller aldri når i det kristne arbeidet. Med ci direkte kristen målsetting fell det naturleg med den kristne forkynninga, som er med både på øvingane og dei opne tilskipingane.

Kva med Ten Sing her i Gloppen?

Interessa for sang og musikk i denne stilens har vore veksande, og ville kome til utfaldning. – det var berre spørsmål om kva form og kva regi det ville bli. Forbundsringen på Sandane valde ei nemnd i november 1970 til å undersøke nærmere og prøve kva interesse det var for ei Ten Sing-gruppe i Gloppen. Det viste seg at interessa var så stor mellom dei unge at gruppa var eit faktum alt føre jul, då 75 var til stades på første opne øvinga. Som førebuingsnemnd har Sveinung Bendiksen, Berit Hansen og Kåre

Vereide vore valde. Bendiksen har vore knytt til KFUM i Stavanger, der han også har vore med i Sky Sing, som er ei liknande Ten Sing-gruppe som den som no tek form i Gloppen. Det er i første rekke han å takke at det er mogleg å drive ei slik gruppe her hos oss.

1. februar var det første medlemsfesten, og det blei valt styre. Berit Hansen vart vald til formann. Til styre vart valde Kirsti Fredly, Kjersti Tytingvåg, Klaus Iversen og Harald Forland. 95 var med på røystinga – for det meste frå Gloppe Ungdomsskule og Firda Gymnas, men også ein del utanom skuleungdomen. I tillegg til dette styret vil eit team av vaksne leia klubben, og slik det står no, er Forbundsringen den eigentlege ansvars-komiteen.

Målsettinga for Ten Sing i vårt prestegjeld er den same som for kristne Ten Sing-klubar elles. Heile arbeidet blir lagt opp i kontakt og samarbeid med prestane. Øvingane er målretta mot å ta del i tilskipingar. I første rekke tek ein sikte på å vere med på ungdomsgudstenester, men så langt råd er, vil Ten Sing prøve å skipe til arrangement som også elles er opne for alle.

Det er naturleg at meiningsane om arbeidsforma er ulike, og den store publisiteten omkring tiltaket gjer at så vel leiarane som medlemene ser fram mot å få vise kva ein står for. Det fell naturleg at første tilskipinga vert ei ungdomsgudsteneste (Gimlestad 21.2.). Med unge frå alle fire kyrkjelydane i

prestegjeldet vonar vi å kunne knytte kontakt mellom unge og kyrkja. I høve til laga i kristen regi vil Ten Sing arbeide for ei positiv rekruttering. Som ledd i dette vert alle kristelege tilskipingar kunngjorde på øvingane så langt ein har oversikt.

Ten Sing ynskjer å fylle ei oppgåve i kyrkjelyden så vel som i hø-

ve til dei laga som er frå før. Som eksperiment reknar ein med å vere både heldige og mindre heldige i det ein prøver. Viljen og vondcen om å vere til nytte og glede er i alle høve stor, og det er med spanning vi ser fram mot arbeidet som skal ta form – til glede og velsigning for dei unge – og dermed også for oss som kyrkjelyd.

Berit Hansen

Sveinung Bendiksen

Kåre Vereide

Etter «feitetysdag» . . .

Det er visst ingen grunn til å ottast at «feitetysdagen» skal bli gløymd. Også i år vil rømmegrautskål stå på middagsbordet kring i heimane. Men kanskje vi treng å minne om grunnen til at denne tysdagen frå gammalt av har vore «feit».

Den fylgjande onsdagen tar fastetida til. «Askeonsdag» er den første av dei førti dagane som skulle nyttast til å førebu seg på påska, den eldste og største kristne høgtida. I byrjinga var det dei som skulle døypast påskedag, som i denne tida skulle leve seg inn i samfunnet med sin lidande og krossfeste Herre og

Frelsar. Midlet til denne innlevinga var bøn og faste. Seinare blei det vanleg at heile kyrkjelydane tok del i fasta. Etter kvart voks så ei rekke fasteskikkar fram.

At mange av dei gamle skikkane no er borte, så vi snart berre har «feitetysdag» att, treng vi vel ikkje syrje så mykje over. Men den samlinga om Jesu strid og liding for oss som alltid har særmerkt fastetida, skulle vi gjerne ha meir av. Som kristenslektene før oss treng vi stendig å oppleve «*krafta av hans oppstode og samlaget i hans lidningar.*» (Fil. 3, 10.) A. G.

Kjære born

Frå 1904–10 var Anton Fredrik Wilhelm Jakhelln Prytz sokneprest her i Gloppe. Før han kom hit, hadde han vore sjømannsprest fleire stader ute i verda og opplevd mykje som han aldri kunne gløyme. Slike opplevingar nemnde han ofte i preikene sine og tok dei også fram i samverc med konfirmantane. Ein mann som nå er nær 80 år, hugsar at Prytz ein gong fortalte om ei slik hending.

Det var ein mørk vinterkveld nede i hamna i ein av dei store byane i England. Prytz var på veg heim og gjekk i sine eigne tankar. Då fekk han høyre skrik og hujing lengre fram i gata og la på sprang med ein gong. Snart fekk han sjå at det var eit vilt slagsmål. Uredd som han var, braut han inn i flokken og fekk stogge slagsmålet, og då såg han ein gamal mann som låg svimeslått og blødande i søyla. Prytz bøyde seg over han og såg med ein gong at mannen var mykje skadd og måtte ha hjelp snarast mogleg. Slåsskjempene var blitt stille, eit og anna bannsord høyrdest, men ikkje meir. Så hadde Prytz fått hjelp av eit par karar og bar mannen inn i den brennvinskneipa som dei var rett utanfor og sende ein mann etter dokter. Medan han venta, ville Prytz ha greie på om nokon kjende mannen. Men ingen visste kven han var. Så kjende Prytz etter i lommene hans – om

han kunne finne noko som sa kva båt han høyrdet til på, for det var tydeleg at han var sjømann. Då kjende Prytz i ei lomme ei lita bok, tok ho fram og såg at det var eit slite Nytestamente. Då han opna bak, las han på innsida av permen, skrive på svensk: «Kjære guten min, eg har ikkje mykje å sende med deg ut i verda. Men det beste eg har, gjev eg deg, og eg bed deg at du må ha denne boka med deg kvar du så kjem. Les i boka og hugs di mor.»

Då Prytz sat på huk framfor mannen og las dette, kom ein styrmann inn døra og fekk sjå den skamslårte mannen. «Å nei, å nei,» sa han, «kva er det hendt med deg, båtsmann?» Og så fekk Prytz høyre at mannen var båtsmann på ein stor svensk båt og hadde gått på land og skulle finne to unge sjøgutar som hadde rota seg bort. Imens hadde Prytz reist seg opp, og styrmannen fekk sjå boka Prytz hadde i handa. «Den boka har han lese høgt i for mannskapet kvar kveld,» sa styrmannen. «Det er på alle måtar ei heilag bok.»

Prytz hadde slutt forteljinga si med å scie til konfirmantane at dei måtte ha ei slik bok, dei også, – og gjere som båtsmannen – lese kvar kveld. Då ville det bli ei heilag bok for dei.

Det same gjeld oss nå.

Bakke.

Fyrste mars skal Inga Marie og Knut Sigurd Aasbo etter planen vere framme i Addis Abeba. Der skal dei halde fram med misjonsarbeidet som dei tok til på sist dei var ute. Knut Sigurd skal leie ein kristen studentheim, som er ein sentral og viktig misjonsstasjon i studentverda.

På veg til Etiopia

Før dei reiste frå Vereide, nytta vi høvet til å stille dei nokre spørsmål.

– Kva vil arbeidet ditt ved studentheimen gå ut på, Knut Sigurd?

– Eg skal vere ansvarleg leiar for drifta av heimen. Til å ta seg av dei praktiske sidene ved dette, har eg ein assistent og fem andre tilsette. Såleis kan eg få høve til å samle meg om misjonsoppgåva, som er siktetmålet med heimen. Forutan å vere bustad for dei om lag 80 studentane som bur der, er heimen faktisk senteret for all kristen verksemd mellom studentane ved universitetet i Addis. Av denne verksemda kan vi nemne: søndags-

møte, bønesamvær, bibelgrupper, hyggekveldar, diskusjonsmøte, kor, og dessutan ulike hobby-aktivitetar. Inga Marie dreiv t. d. ei syforeining sist vi var der. På møta som studentlaget held laurdagskveldane kan det vere om lag 200 unge samla.

– Dei to siste åra har de vore her i landet. Knut Sigurd har fullført praktisk-teologisk eksamen, er ordinert og har gjort teneste som feltprest ved H. M. Kongens Garde. Kunne de tenke dykk å bli prestefolk i Noreg?

– Ja, det ville vi gjerne vere. I røynda er det å vere prest og

misionær same oppgåva i kyrkja, berre at arbeidsstaden og arbeids-tilhøva er ulike. Vi trur det trengst ei «avromantisering» av det å vere misionær. Det gjeld berre å tene Gud der han til ei kvar tid vil ha oss. Og no har vi fått tru for at han vil ha oss ut att til studentheimen i Addis.

– De skal vere ute i $4\frac{1}{2}$ år, og vi skjørnar de vil sakne familie, slekt og vener i Noreg. Men kva materielle goder vil de sakne mest?

– Fisk og god mjølk!

– Kan de seic noko om skilnaden på norsk og etiopisk kyrkjeliv?

– Noko av det som slår ein, er at i Etiopia er det «svært» å vere kristen. Til og med muhamedanarar vil gjerne kalle seg kristne. Men

ein saknar ofte den personleg medvitne kristentrua. Vel kan det vere lite av personleg kristent engasjement også her til lands, men samanlikna med etiopiske tilhøve er det tydeleg at kristen moral og tenkjemåte enno pregar folket vårt på mange vis. Dette kjem mellom anna til uttrykk i alt det som blir gjeve til misjonen og anna hjelpearbeid.

– Vi veit at dei politiske tilhøva i Etiopia er spente, og studentane står vel der som elles i sentrum for uroa. Kvir de dykk til å reise dit?

– Nei. Vi er rolege for at Gud vil ha oss i si teneste mellom studentane i Addis. Og då får det bli som Han vil.

Gjengedal.

Frå kyrkjebøkene

DØYPTE:	<i>Vereide:</i>	1.1. Helene f. 10.11. 1970.
Forldre: Ragnar og Sigrun Mettenes, Skeistrand.
		1.1. Geir f. 11.11. 1970.
Forldre: Per og Kari Ytredal, Høyanger.
	<i>Breim:</i>	24.1. Jan Arvid f. 27.11. 1970.
Forldre: Arne og Jorid Støyva, Sandane.
		7.2. Helge f. 6.12. 1970.
Forldre: Arne og Signe Mykland, Byrkjelo.
		7.2. Marianne f. 8.11. 1970.
Forldre: Andreas og Eldbjørg Kvile, Breim.
	<i>Gimmestad:</i>	31.1. Aud Irene f. 20.11. 1970.
Forldre: Per og Jorunn Sande.
VIGDE:		30.1. Bjørn Aage Eide og Sigdis Bakke, Sandane.
JORDFESTE:		5.1. Arne Kjørvik, f. 1.7. 1920, d. 31.12. 1970.
13.1. Magnhild Fjellestad, f. 10.8. 1900, d. 7.1. 1971.
21.1. Knut Ommidal, f. 2.11. 1896, d. 14.1. 1971.
28.1. Inger Sivertsen, f. 11.11. 1881, d. 24.1. 1971.
6.2. Gjertrud Rye, f. 31.12. 1882, d. 31.1. 1971.
9.2. Samuline Ødven, f. 16.5. 1896, d. 4.2. 1971.

Gudstenester og møte

- 28.2. – 1. s. i Faste GIMMESTAD: Barnegudsteneste ved Gjengedal.
Søndagskulane samlast. Offer.
Kl. 15 HYEN: Barnegudsteneste ved Gjengedal.
Søndagskulane samlast. Offer.
- 7.3. – 2. s. i Faste VEREIDE: Barnegudsteneste ved Bakke.
Søndagskulane samlast. Offer.
BREIM: Barnegudsteneste ved Gjengedal.
Søndagskulane samlast. Offer.
- 14.3. – 3. s. i Faste VEREIDE: Høgmesse ved Bakke. Nattverd.
12.3. – Fredag kl. 20 BREIM: Høgmesse ved Gjengedal. Nattv.
12.3. – Fredag kl. 20 GIMMESTAD: Kveldsgudsteneste ved Unge Heimar, nemnda og Bakke.
Song, musikk.
- 21.3. – Midtfastesøndagen VEREIDE: Høgmesse ved Bakke.
Kl. 20 BREIM: Kveldsgudsteneste ved Gjengedal.
Vitjing av Nordfj. Folkehøgskule.
Offer.
- 28.3. – Marimessedag GIMMESTAD: Høgmesse ved Bakke.
H. N. Hauge-jubileum. Offer.
HYEN: Høgmesse ved Gjengedal.
H. N. Hauge-jubileum. Offer.
- 4.4. – Palmesøndag VEREIDE: Høgmesse ved Bakke.
H. N. Hauge-jubileum. Offer.
BREIM: Høgmesse ved Gjengedal.
H. N. Hauge-jubileum. Offer.

Prostimøte samlast i Gloppen 17.–18. april.

KYRKJEBLADE FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

*Utgjeve av sokneråda i Vereide, Breim, Gimmemstad og Hyen
Kjem ut 10 gonger om året. Betaling etter ynske*

Bladstyrarar: Prestane – Tilskrift 6862 Vereide

Redaksjonsnemnd:

Soknerådsformennene, Jørgen G. Hauge, Harald Eikenæs og Nils E. Eimhjellen

Kasserar:

Kommunerevisor Johs. Klungrehaug, 6860 Sandane